

19. Dec. 1844

FAKTA

Dato:
19. Dec. 1844

Sidetæl:
Dagbog D, side 1-2

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 243-
244

TRANSSKRIFTION

19 Dec: 44.

Grundtonen

Aaret er snart omme, og hvad andet kan jeg sige derom, end: at det bragte mig kun endnu bittre Skuffelser, end de foregaaende. Det drev mig til at klage og jamre, men kunde hverken drive mig til Fortvivlelse eller Virksomhed. Jeg gaaer nu i Seng, og skjøndt det er noget af det jeg helst gjør, saa er det dog heller ikke med synderlig Glæde, thi jeg er ikke mere træt om Aftenen end om Morgen, vel snarere mindre, thi om Morgen ligger den lange Dag for mig som en Byrde, om Aftenen veed jeg at jeg for en Tid kan ganske glemme Alt, jeg drømmer aldrig, eller dog saare •2• sjældent, jeg sover bare, 10 Timer som ingenting, og, som en Steen. Jeg gad vidst, hvad Enden skal blive, jeg er ganske nysgjerrig efter at faa det at vide. Egen Villie, Bestemmelse, Kraft det er Ting jeg kun kjender von hören sagen, jeg forekommer mig selv som en Gjenstand, en Prop eller saadant Noget, der driver paa med Strømmen, kommer ikke noget Halmstraa iveien, da kan Farten blive lang nok. Jeg er et Asen! I Momenter kan jeg føle mig glad og endogsaa lykkelig naar jeg glemmer Alt for en af mine Yndlingsdrømme, men indre Ro og Holdning, nei, deraf er intet Spor. En Kop Kaffe og en Pibe, stærk Kaffe og god Tobak, er sandelig en af mine største Nydelser og, ærligt talt, gav jeg gjerne alle de Dage, jeg endnu har tilbage bort til den første, der maatte ønske dem. Thi hvad er der at vente? hvad [overstreget: jeg] kan jeg opleve, der kan gjøre mig større Glæde, end en Pibe Tobak? Gaaer jeg ikke som i et Tøier, der kun rækker et vist Stykke. Lorenz Frølich har vel muntret mig en Deel, men, til syvende og sidst, er han stort bedre faren? – Jeg gider ikke! det er mit Mundheld, og det lader til at være Solens med; hvorfor Pokker kan den ikke en Dag blive reent borte, det var dog morsomt, og den gider jo ikke anstrenge sig saameget, at den kan sende saameget som een eneste Straale af de mange, den skal have, igjennem Taage og Regn ned til Pølen, hvor de lykkelige Mennesker vade omkring. – Saa nu skal jeg ærgre mig over denne Udgydelse, hvad jeg dog besluttede at holde min nye Bog fri for, men, hvorfor skulde den blive bedre end de ældre – Lirum, larum i een Kjøre, Dag ud og Dag ind, Aar efter Aar, det er et livligt Liv, man fører – dit Bæst! har du ikke Æde, Drikke og Tag over Hovedet og dertil en Kasse at snue i?

Mit Arbejde.

16 December 1877.

Til B. Ringen, som skulle komme ind til den næstfølgende Jule, har
j jeg levet Bredag. Nærlunds Fælle er all endomme. De to andre jeres
mæg end om, de Tid er en Knap. Plakings vignetter til Klammendes
Læremale har j idag etest ved Følelses Mjelt, men detet anagles
end om en Spøge, som j imorgen skulde tegne paa Steen (for første Gang).
T. den Nyltaars gave af P. L. Møller har j ogsaa gjort en lille Tegning,
som i disse Dage blev skæret i Træ. I lille Parti af Lydsiden af
Jesens, som j tillige etest idag, er ikke lykkedes, da j forment
at bringe flere Otevinger, hvorat j videt har agnæret de forskellige
Tone, som j troede alt ved Nærlunds Bred at have faaet. Mønstret
har j end om ved Pælerstaal bringe nogen Høfløring ind om.
Minne Malerens Bilde, de Nærlund er saa smukt, at det er minnligt
at male, held da j ikke som Steengård kan gaa hen ved den Bred
og blænde Farverne, og derpaa hen til Billedet: Mærk at male,
en egen Methode, som vel kan lade sig bringe ved en stor Sag,
som hans og med saa gode. Fine, som hans. - Foruden Linken
til en stor Tegn, har j to Billeder, der rent paa at fuld fies:
de to Nærlund imed Lufften, Aften - Blegpladerne ved Nærlund,
Midtag - og Fælle paa en Bred, Aften.

Grundtone.

19 Dec: 77.

Reet er saad omme, og hvad andet kan j sige dem, end: at det
bragte mig ikke end om Lufften, end de for gaende.
Det blev mig til at klage og jonne, men kunde havde mine mig
til Fortællelsen eller Nærlund. Jy gæve mi ~~en~~ i Læg, og dyndt
det er noget af det j heldt j, saa er det dog heller ikke midt om
pochly Gled, thi j er ikke mere trist om Aftenen end om Morn-
nen, vel saad omme, thi om Mornen ligger den lange
Dag for mig som en Bred, om Aftenen sees j at j for en Tid
har ganske glemt alt, j saad omme, alder, eller dy saad

29

sjeldent, og søvde bare, 16 Timer som ingenting, og, som en
Steen. Jeg gad vist, hvad Løden skal blive, og en ganske sigs
gjæring efter at fæd det at vide. Egen Villen, Ristemødet, Kraft
det er Ting og hæn kjender som høren sagew, jeg funder
mig selv som en Gjøstand, en Pæg eller saadant Noget, der
Dansen faar med Strømmen, kommer ikke noget Mellem
særew, da hæn Fasten blive lang mæ. Og se at Gæw!
At Mærket hæn og fæle mig glad og endog en Lykkelig
aanen og glemmer Alt for en af andne Hædrens Dømmen,
men indse No og Hælling, nei, den er vist et Spe. En
Keg Kaffe og en Pibe, stærk Kaffe og god Tabak, er saavel
en af mine største Nydelse og, endog talt, gav og gjore alle de
Dage, og enden hæn tilhæge hert til den faste, der maatte ønske
sew. Thi hvad er den at vente? Hvad og hæn og opleve, der hæn
gjore mig store Glæde, end en Pibe Tabak? Gæw og ikke som
i de Tiden, der hæn vedhæ et vist Stykke. Løsen Fæd hæn
sel mistet mig en Del, men det sigende og videt, er
hæn stort hæn færew? — Og giden ikke! det er mit Mændhold, og
det ladet til at søve Særew med; hæn for Pærew hæn den ikke
en Dag blive ment hert, det var dog mersant, og der giden jo
ikke anstænde sig saameget, at den hæn sende saameget som
den eneste Skæde af de mange, den skal hæn, i gjen
Tæge og Pæge med til Pærew, hæn de Lykkelige Mennesker
sæde omkring. — Ser mi skal og sigte mig over dems Møgel
se, hæn og sig hertattet, at hælde min nye Pæg for, men,
hæn for skæde den blive hæn, end de alle — Løsen, Løsen
i een Hjørn, Dag ind og Dag ind, Aer efter Aer, det er et
lindigt hæn, man færew — dit Bæst! hæn du ikke Alt, Drikke og Tæg
over Hæudet og det er hæn at søve i?